

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

me dette ønske, uden at det kommer til at tage uforholdsmæssig tid, og det ville give rigsdagen et bedre grundlag at træffe sin afgørelse på.

Hvad endelig angår hustruens medunderskrift på selvangivelsen, er det måske et skridt fremad, at finansministeren er sindet at tage dette ud som et af de begrænsede områder, som det eventuelle politiske udvalg skal beskæftige sig med. Men jeg må af ministerens udtalelse herom slutte, at en bestemmelse om hustruens medunderskrift ikke er mødtaget i det ligningslovsforslag, som antagelig meget snart bliver fremsat. Jeg er vel klar over, at medunderskriften ikke er så ligetil, fordi pligt og ansvar må følge med retten, og det fremgår da også af mine kritiske bemærkninger angående skattekommissionens forslag om konsekvenserne af, at hustruen undlader at skrive under. Der har imidlertid været siger og skriver 5 år til at overveje dette spørgsmål i, selvom den nuværende finansminister naturligvis ikke kan have ansvaret for alle 5 år, og skattekommissionens forslag, som allerede er flere år gammelt, måtte vel også lette overvejelserne. Det mest forbavsende er, at finansministeren i fjor var enig med folketingsudvalget i, at det måtte overvejes at få hustruens medunderskrift indført i år, men at det nu synes opgivet at få spørgsmålet løst i år. Jeg vil derfor spørge: Hvor alvorlige overvejelser har man anstillet siden i fjor? Der har næppe været ofret megen tid og interesse derpå.

Kjeldgaard Iversen: Den højtærede finansminister brugte en del af sin tale til at retlede mig i en fejltagelse, jeg havde begået med hensyn til finansrådgiveren i Washington. Jeg vil derfor meget gerne benytte lejligheden til nu overfor den højtærede minister og navnlig overfor det ærede medlem hr. Krag in absentia at udtrykke min dybe beklagelse over fejlen. Men når nu ministeren er i færd med at sprede tågen om forholdet finansrådgiver og økonomisk rådgiver, så jeg meget gerne, at ministeren gav folketinget en saglig redegørelse for den udmærkede indsats, de to personer udfører. Beløbet, jeg nævnte på § 24, afsnit 10, er nu i hvert fald i min bevidsthed blevet forhøjet med et tal, jeg ikke kender. Hvis indsatsen ikke står i rimeligt forhold til disse udgifter, synes jeg, ministeren skulle anvende den nedskæringskniv, han så flittigt bruger overfor den produktive befolkning, til at skære

udgifter ned med, som han har betydelig mere kontrol med.

Jeg spurgte i denne forbindelse den højtærede finansminister, om han agtede at anvende den i loven om den tvungne opsparing hjemlede adgang til med finansudvalgets samtykke at disponere over opsparingsbeløbet. Der var i ministerens tale intet svar derpå. Jeg håber derfor, at ministeren ved senere lejlighed vil svare mig på det og eventuelt samtidig svare på, hvorledes det forholder sig med det forsvarslån på 150 mill. kr., som ministeren fik bemyndigelse til i efteråret, om det er optaget, og om det er afsat på lánemarkedet på normal måde.

Den højtærede arbejds- og socialminister skylder jeg tak for hans indgående svar på mit spørgsmål om særforsorgen og børneforsorgen. Disse rent saglige oplysninger skal jeg gerne tage til efterretning.

Lynnerup Nielsen: Den højtærede minister for offentlige arbejder svarer mig angående flytningen af banegården i Skive, at der bliver stillet 200 000 kr. til rådighed for finansåret 1952—53, et beløb, der svarer til det beløb, der har været anvendt i indeværende finansår. Selvom der vel kan blive ydet et tilsvarende beløb fra arbejdsministeriet, vil det dog have lange udsigter med færdiggørelsen af dette arbejde, og kun en meget begrænset arbejdsstyrke vil finde beskæftigelse ved det pågældende arbejde. Det er så meget mere beklageligt, som Skive er en by, hvori ledigheden gennem årene har været meget stor; og når ministeren mener, at der vil kunne blive beskæftigelse til ca. 50 mand, betyder det jo, at den ledighed, der desværre vedvarende har hjemsøgt Skive, ikke vil blive ophævet. Den højtærede minister undskylder vel egentlig det ringe beløb, når han siger, at der er andet arbejde, der trænger sig på og må gå forud. Jeg forstår naturligvis meget vel, at der er andet arbejde indenfor DSB end banegårdsflytningen i Skive, men det forekommer mig nu alligevel, at det ville være rigtigt, at de årlige bevillingsbeløb blev varieret og også kom til at stå i forhold til den ledighed, der på vedkommende tidspunkt er tilstede der, hvor det pågældende arbejde skal udføres.

Den højtærede indenrigs- og boligminister gav mig den oplysning, at vandbygningsdirektoratet havde visse tekniske indvendinger at gøre imod projektet om havneudvidelsen i Skive, at planen for øjeblikket var genstand for visse forhandlinger med by-